ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΜΑΪΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στην υπό κρίση υπόθεση, το παραπέμπον δικαστήριο σας υπέβαλε ορισμένα ερωτήματα σχετικά με το σύστημα των συνεισφορών στην παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης, το οποίο χρησιμεύει προς κάλυψη των ποσών που πρέπει να δαπανήσει η Κοινότητα σχετικά με τη διάθεση στο εμπόριο της ζάχαρης. Πριν προβώ στην εξέταση των εν λόγω ερωτημάτων, θεωρώ αναγκαίο να αναφέρω συνοπτικά την ισχύουσα κοινοτική νομοθεσία.

1. Η ισχύουσα κοινοτική νομοθεσία

Η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης αποτέλεσε αρχικά αντικείμενο του κανονισμού 1009/67 του Συμβουλίου (ΡΒ L 308, 1967, σ. 1), ο οποίος αντικαταστάθηκε αργότερα από τον κανονισμό 3330/74 (ΕΕ ειδ. έκδ. τόμ. 03/011 σ. 134). Στη συνέχεια, ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε με τη σειρά του, από την 1η Ιουλίου 1981, από τον κανονισμό 1785/81, ο οποίος και ισχύει (ΕΕ L 177, 1981, σ. 1). Εντούτοις, για λόγους που θα εκθέσω αμέσως, ο κανονισμός 3330/74 έχει ακόμα αποφασιστική σημασία στην υπό κρίση υπόθεση.

Όπως είναι γνωστό, η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης χαρακτηρίζεται από ένα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής. Στον κανονισμό 3330/74, το εν λόγω σύστημα καθιερώνεται με το άρθρο 23 επ. Δυνάμει αυτού του συστήματος, ορίζεται ετησίως για κάθε επιχείρηση μια βασική ποσόστωση, η οποία υποδιαιρείται σε ποσόστωση Α και σε ποσόστωση Β. Η ποσόστωση Α αντιστοιχεί περίπου με την προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης που διατίθεται στην κοινή αγορά με την εγγύηση της τιμής παρεμβάσεως. Η ποσόστωση Β χαρακτηρίζει την ποσότητα, η οποία μπορεί να παραχθεί πάνω από την ποσόστωση Α και η οποία μπορεί να εξαχθεί με δαπάνες της Κοινότητας μέσω χορηγήσεως επιστροφών. Η παραγωγή ζάχαρης, η οποία υπερβαίνει τη μεγίστη ποσόστωση (ζάχαρη Γ) δεν μπορεί να διατεθεί εντός της κοινής αγοράς. Επομένως, η παραγωγή αυτή μπορεί μόνο να εξαχθεί, αλλά χωρίς να χορηγηθούν επιστροφές.

Μία από τις αρχές της οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης είναι ότι οι παραγωγοί συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των δαπανών της διάθεσης στο εμπόριο της ζάχαρης, δηλαδή κυρίως των επιστροφών λόγω εξαγωγής, μέσω συνεισφοράς στην παραγωγή. Υπο το καθεστώς του κανονισμού 3330/74, η εν λόγω συνεισφορά υπολογιζόταν μόνο για τη ζάχαρη που είχε παραχθεί στο πλαίσιο της ποσόστωσης Β, δεδομένου ότι το ύψος της συνεισφοράς είχε περιοριστεί στο 30% κατ' ανώτατο όριο της τιμής παρεμβάσεως. Τελικά οι ζημιές που δεν καλύπτονταν βάρυναν το ΕΓΤΠΕ (Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων). Ο κανονισμός 1785/81 εισήγαγε την πλήρη χρηματοδότηση από τους παραγωγούς, πράγμα που είχε ως συνέπεια, μεταξύ άλλων, την καθιέρωση της συνεισφοράς στην παραγωγή η οποία επίσης υπολογίζεται, βάσει της ποσοστώσεως Α, μέχρι 2 % κατ' ανώτατο όριο της τιμής παρεμβάσεως.

Στον κανονισμό 3330/74, η εν λόγω συνεισφορά καθιερώθηκε με το άρθρο 27. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του προσδιορίστηκαν με τον κανονισμό 700/73 της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. τόμ. 03/009, σ. 73), η ισχύς του οποίου παρατάθηκε με το άρθρο 44, παράγραφος 4, του κανονισμού 3330/74. Ο τρόπος υπολογισμού της ετήσιας συνεισφοράς στην παραγωγή καθορί-

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

ζεται στο άρθρο 7 του κανονισμού 700/73 με την εξής διατύπωση:

«1. Το ποσό της συνεισφοράς στην παραγωγή που ισχύει για μια ζαχαρική περίοδο ορίζεται προ της 1ης Δεκεμβρίου της επομένης ζαχαρικής περιόδου.

2. Οι συνολικές απώλειες που προκύπτουν από τη διάθεση [1] της εγγυημένης ποσότητος υπολογίζονται συναρτήσει:

α) της συνολικής παραγωγής ζάχαρης στην Κοινότητα κατά τη διάρκεια της εν λόγω ζαχαρικής περιόδου που εκφράζεται σε λευκή ζάχαρη και μειώνεται:

— κατά την εγγυημένη ποσότητα που ισχύει για την εν λόγω ζαχαρική περίοδο,

— κατά τις ποσότητες που παράχθηκαν πάνω από τις μέγιστες ποσοστώσεις,

— κατά τις ποσότητες που μεταφέρονται δυνάμει του άρθρου 32 του κανονισμού 1009/67/ΕΟΚ και οι οποίες έχουν παραχθεί κάτω από τη μεγίστη ποσόστωση,

— κατά την ποσότητα που είναι ίση με τη διαφορά ανάμεσα στην ποσότητα που διαπιστωμένα έχει διατεθεί για την ανθρώπινη κατανάλωση της περιόδου που διαρκεί από την 1η Οκτωβρίου της ζαχαρικής περιόδου μέχρι την 30ή του επομένου Σεπτεμβρίου και της εγγυημένης ποσότητος, όταν η τελευταία αυτή ποσότητα είναι κατώτερη από την εν λόγω κατανάλωση, και

β) ενός κατ' αποκοπή ποσού κατά μονάδα βάρους για τη ζημία κατα τη διάθεση της εν λόγω ζάχαρης. Αυτό το κατ' αποκοπή ποσό υπολογίζεται με βάση ένα σταθμικό μέσο [όρο] των απωλειών κατά τη διάθεση, κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1η Οκτωβρίου της εν λόγω ζαχαρικής περιόδου μέχρι την 30ή του επομένου Σεπτεμβρίου».

Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, η συνεισφορά αποτελείται από δύο στοιχεία: ένα στοιχείο ποσοτικό (τμήμα 2α) και ένα στοιχείο οικονομικό (τμήμα 2β). Το ποσοτικό στοιχείο περιλαμβάνει τη ζάχαρη, για την οποία χορηγούνται επιστροφές λόγω εξαγωγής. Το οικονομικό στοιχείο έγκειται σε ένα κατ' αποκοπή ποσό: Η μέση ζημία επιστροφών λόγω εξαγωγής ανά 100 χιλιόγραμμα ζάχαρης για ορισμένη ποσότητα ζάχαρης που εξάγεται κατά τη διάρκεια μιας καθορισμένης περιόδου. Αυτή η περίοδος αναφοράς ορίζεται ως η περίοδος από 1ης Οκτωβρίου μέχρι 30ής Σεπτεμβρίου. Η μέση ζημία ανά 100 χιλιόγραμμα που υπολογίζεται κατ' αυτό τον τρόπο πολλαπλασιάζεται με το ποσοτικό στοιχείο, το δε αποτέλεσμα απεικονίζει τη συνολική ζημία που προέκυψε κατά τη διάθεση στο εμπόριο των εγγυημένων ποσοτήτων ζάχαρης. Δυνάμει του κανονισμού 3330/74, το εν λόγω ποσό κατανέμεται επί της ποσοστώσεως Β.

Για την περίοδο 1980/1981, καθώς και τις επόμενες περιόδους, που εκτείνονται κάθε φορά από την 1η Ιουλίου μέχρι την 30ή Ιουνίου, ο κανονισμός 3358/81 της 25ης Νοεμβρίου 1981 (ΕΕ L 339, 1981, σ. 17) όρισε τη συνεισφορά σε 3,407 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης. Ο κανονισμός 3330/74 καταργήθηκε από τις 30 Ιουνίου 1981 και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 1758/81, πράγμα που εξαφάνισε επίσης το έρεισμα του κανονισμού 700/73. Εντούτοις, ο κανονισμός 3358/81 όρισε ότι τα κριτήρια που θέσπισε ο κανονισμός 700/73 εφαρμόζονται και για τον υπολογισμό της συνεισφοράς για την περίοδο 1980/81. Ο κανονισμός 3358/81 στηρίζεται στο άρθρο 48 του κανονισμού

1 — Σ.Μ. Στο γαλλικό και ελληνικό κείμενο του εν λόγω χωρίου του κανονισμού 700/73 παραλείφθηκαν προφανώς στο μέρος αυτό οι λέξεις: «της ποσότητας που έχει παραχθεί στην Κοινότητα πέραν ...», οι οποίες απαντώνται στο γερμανικό, ιταλικό και ολλανδικό κείμενο.

1785/81. Τα νέα κριτήρια για τη συνεισφορά στην παραγωγή που ορίζει ο τελευταίος αυτός κανονισμός (άρθρο 28) ισχύουν μόλις για τη ζαχαρική περίοδο 1981/82.

2. Τα πραγματικά περιστατικά και τα υποβληθέντα ερωτήματα

Με εντολή πληρωμής της 10ης Μαΐου 1982, η εταιρία Sermide κλήθηκε να καταβάλει το μερίδιό της στη συνεισφορά για την παραγωγή της ζάχαρης Β η οποία είχε παραχθεί κατά την περίοδο 1980/81, δηλαδή ποσό 321 000 850 λιρών Ιταλίας. Στη συνέχεια, το εν λόγω ποσό μειώθηκε στις 261 515 085 λίρες Ιταλίας. Στην προσφυγή της κατά της εν λόγω εντολής πληρωμής, η εταιρία Sermide επικαλείται την ακυρότητα του άρθρου 1 του κανονισμού 3358/81 (σχετικά με το ποσό της συνεισφοράς στην παραγωγή ανά 100 χιλιόγραμμα για την περίοδο 1980/81) και του άρθρου 7 του κανονισμού 700/73 (σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού). Με Διάταξη της 28ης Μαρτίου 1983, το Tribunale di Genova υπέβαλε στο Δικαστήριο τα εξής ερωτήματα:

«1. Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 700/73 της Επιτροπής — που ορίζει ότι οι συνολικές ζημίες που προκύπτουν από τη διάθεση των ποσοτήτων που παρήχθησαν στην Κοινότητα υπολογίζονται βάσει του ποσού που αντιστοιχεί στο σταθμικό μέσο όρο των ζημιών κατά τη διάθεση, οι οποίες σημειώθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Οκτωβρίου της τρέχουσας ζαχαρικής περιόδου μέχρι την 30ή του επόμενου Σεπτεμβρίου — δεν είναι παράνομο, επειδή έρχεται σε αντίθεση: α) προς την απαγόρευση των διακρίσεων που θεσπίζεται με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της Συνθήκης της Ρώμης· β) προς την απαγόρευση των διακρίσεων που θεσπίζεται με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης της Ρώμης· γ) προς το άρθρο 2 του κανονισμού ΕΟΚ 1785/81 του Συμβουλίου, που ορίζει ότι η περίοδος εμπορίας αρχίζει την 1η Ιουλίου και λήγει στις 30 Ιουνίου του επόμενου έτους· δ) προς το άρθρο 28 του κανονισμού ΕΟΚ 1785/81 του Συμβουλίου που ορίζει ότι η συνεισφορά στην παραγωγή ζάχαρης υπολογίζεται επίσης, για κάθε περίοδο εμπορίας, βάσει του μέσου όρου ζημιών για τις υποχρεώσεις εξαγωγής που πρόκειται να πραγματοποιηθούν στα πλαίσια της τρέχουσας περιόδου;

2. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, είναι επίσης παράνομο το άρθρο 1 του κανονισμού ΕΟΚ 3358/81 της Επιτροπής — βάσει του οποίου το ποσό της συνεισφοράς στην παραγωγή ζάχαρης για την περίοδο 1980/81 καθορίζεται σε 3,407 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης;

3. Έστω και σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στα δύο πρώτα ερωτήματα, το άρθρο 1 του κανονισμού ΕΟΚ 3358/81 της Επιτροπής — βάσει του οποίου η συνεισφορά στην παραγωγή για την περίοδο 1980/81 καθορίζεται σε 3,407 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης — δεν είναι παράνομο, διότι έρχεται σε αντίθεση:

α) προς το άρθρο 27, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΟΚ 3330/74 του Συμβουλίου, δυνάμει του οποίου η συνεισφορά στην παραγωγή καθορίζεται — για την περίοδο 1980/81 — βάσει της ποσότητας ζάχαρης που πράγματι εξήχθη σε εξωκοινοτικές χώρες και

β) προς το άρθρο 28 του κανονισμού ΕΟΚ 1785/81 του Συμβουλίου, κατά το οποίο η συνεισφορά στην παραγωγή ζάχαρης καθορίζεται βάσει της ποσότητας ζάχαρης, για την οποία έχει απλώς αναληφθεί υποχρέωση εξαγωγής, μόνο από την περίοδο 1981/82;»

Οι επεξηγήσεις του εθνικού δικαστηρίου επί των ερωτημάτων δείχνουν, μεταξύ άλλων, ότι τα ερωτήματα αυτά αφορούν τον καθορισμό του *οικονομικού στοιχείου* της συνεισφοράς στην παραγωγή. Τα δύο πρώτα ερωτήματα αφορούν την *περίοδο αναφοράς* από 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου. Το παραπέμπον δικαστήριο

φρονεί ότι το γεγονός αυτό συνεπάγεται ιδίως, για διάφορους λόγους, διάκριση σε βάρος των ιταλών παραγωγών, διότι η περίοδος εκτείνεται από την 1η Ιουλίου μέχρι τις 30 Ιουνίου. Το τρίτο ερώτημα αφορά την έννοια του όρου «διάθεση» που αναφέρεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο 6, του κανονισμού 700/73. Το εθνικό δικαστήριο διερωτάται αν η εν λόγω διάθεση πρέπει να υπολογίζεται βάσει της ποσότητος που έχει πράγματι εξαχθεί ή βάσει των υποχρεώσεων προς εξαγωγή που έχουν αναληφθεί.

3. Διάγραμμα της εξέτασης

Τα ερωτήματα του παραπέμποντος δικαστηρίου αφορούν *πρώτον* την ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 3358/81 λόγω παραβάσεως του άρθρου 28 του νέου βασικού κανονισμού 1785/81 (ερώτημα 1δ). Στο ερώτημα αυτό πρόκειται για το ποιοι κανόνες έπρεπε να εφαρμοστούν με τον κανονισμό 3358/81. *Δεύτερον*, ερωτάται αν είναι νόμιμη η εφαρμογή της περιόδου αναφοράς, την οποία αφορά ο κανονισμός 700/73 (άρθρο 7, παράγραφος 2), από τον κανονισμό 3358/81 (ερώτημα 1α, 6 και γ). Σύμφωνα με τα υπομνήματα που κατατέθηκαν, το εν λόγω ερώτημα υποδιαιρείται σε δύο μέρη. Πρώτον, η ιταλική κυβέρνηση και η Sermide φρονούν ότι η εν λόγω περίοδος αναφοράς συνεπάγεται καθεαυτή διακρίσεις σε βάρος τους λόγω ορισμένων ιδιομορφιών της ιταλικής αγοράς ζάχαρης. Περαιτέρω φρονούν ότι, όσον αφορά τη συνεισφορά στην παραγωγή της επόμενης περιόδου (1981/82), κατ' εφαρμογήν του νέου βασικού κανονισμού 1785/81, υπέστησαν συγκεκριμένη ζημία λόγω μερικής συμπτώσεως των περιόδων αναφοράς. *Τρίτον*, τέλος, ζητείται η ερμηνεία του όρου διάθεση (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο 6, του κανονισμού 700/73· άρθρο 27, παράγραφος 2, του κανονισμού 3330/74 και άρθρο 28 του κανονισμού 1785/81): ο όρος αυτός αφορά τις πραγματικές εξαγωγές ή μόνο τις υποχρεώσεις προς εξαγωγή που πρέπει να πραγματοποιηθούν (ερώτημα 3); θα εξετάσω τα ερωτήματα με την ίδια σειρά. Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου απορρέει άμεσα από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

4. Ο κανονισμός 3358/81 ως μεταβατικό μέτρο

Πριν δοθεί συγκεκριμένη απάντηση στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν, πρέπει κατά την άποψή μου, και όπως έχω ήδη αναφέρει, να ελεγχθεί καταρχάς αν η σχέση μεταξύ του άρθρου 28 του κανονισμού 1785/81 και του κανονισμού 3358/81, την οποία το εθνικό δικαστήριο προϋποθέτει στο ερώτημά του 1δ, υφίσταται πράγματι. Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα. Ο κανονισμός 3358/81, σύμφωνα με τις αιτιολογικές του σκέψεις, στηρίζεται στο άρθρο 48 του νέου βασικού κανονισμού, το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Στην περίπτωση που θα ήταν αναγκαία μεταβατικά μέτρα για να διευκολυνθεί η μετάβαση στο καθεστώς του παρόντος κανονισμού ιδίως στην περίπτωση που η εφαρμογή του καθεστώτος αυτού στην προβλεπόμενη ημερομηνία θα προσέκρουε σε αισθητές δυσκολίες, τα μέτρα αυτά αποφασίζονται κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 41. Τα μέτρα αυτά εφαρμόζονται μέχρι τις 30 Ιουνίου 1982 το αργότερο.»

Επομένως, ο κανονισμός 3358/81 αποτελεί μεταβατικό μέτρο, με την ιδιομορφία ότι αν και στηρίζεται σε διάταξη ενός νέου κανονισμού, κηρύσσει εφαρμοστέα, για μια ορισμένη περίοδο, η οποία καλύπτεται από αυτό το νέο κανονισμό, ορισμένα μέρη του παλαιού καταργηθέντος, εν τω μεταξύ, κανονισμού. Αναμφιβόλως αυτό ξενίζει

από άποψη νομοτεχνικής και, ίσως, δεν αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση από την άποψη επίσης της διαφάνειας, αλλά η λύση που υιοθετήθηκε δικαιολογείται αν εξετασθούν οι εναλλακτικές λύσεις που υπάρχουν για την Επιτροπή. Το βέβαιο είναι ότι ο καθορισμός της συνεισφοράς στην παραγωγή για την περίοδο από 1η Ιουλίου 1980 μέχρι 30 Ιουνίου 1981 έπρεπε να γίνει βάσει των κριτηρίων που είχε ορίσει ο παλαιός βασικός κανονισμός 3330/74 και των σχετικών λεπτομερειών εφαρμογής του. Πράγματι ο νέος βασικός κανονισμός ίσχυσε για τη συνεισφορά στην παραγωγή μόνο από την περίοδο 1981/82. Η εν λόγω, όμως, συνεισφορά ορίστηκε εκ των υστέρων, μετά τη λήξη της περιόδου, δηλαδή, στην προκείμενη περίπτωση, καθορίστηκε υπό το καθεστώς του νέου βασικού κανονισμού 1785/81 (με έναρξη ισχύος την 1η Ιουλίου 1981). Το πρόβλημα αυτό θα μπορούσε να λυθεί αν οριζόταν με μεταβατική ρύθμιση, μέσα στον ίδιο τον κανονισμό 1785/81, ότι ο παλαιός βασικός κανονισμός 3330/74, θα εξακολουθούσε να υφίσταται ή θα παρατεινόταν μερικώς, ενώ ταυτόχρονα θα εξαιρούνταν ή θα τροποποιούνταν οι σχετικές διατάξεις του νέου βασικού κανονισμού. Πράγματι, θα ήταν αδύνατο, να εφαρμοστεί απλώς ο κανονισμός 3330/74 δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός είχε καταργηθεί. Το ότι η Επιτροπή δεν επέλεξε αυτόν τον τρόπο, πράγμα που θα είχε ως αποτέλεσμα να έλθει η υπόθεση στο Συμβούλιο, αλλά έλαβε η ίδια ένα μεταβατικό μέτρο, το οποίο στηριζόταν στο άρθρο 48 του νέου βασικού κανονισμού, αποτελεί, κατά τη γνώμη μου, μια επιλογή εν πάση περιπτώσει παραδεκτή από νομοτεχνική άποψη. Αν ληφθούν υπόψη οι προϋποθέσεις που θέτει το εν λόγω άρθρο 48, το μέτρο αυτό είναι παραδεκτό διότι ήταν *αναγκαία* η χρησιμοποίηση των παλιών κριτηρίων για τον υπολογισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, ενόψει των προηγηθέντων, η νομιμότητα του κανονισμού 3358/81 είναι, στο μέτρο αυτό, αναμφίβολη, αν εξετασθεί από τη σκοπιά του άρθρου 48 του βασικού κανονισμού 1785/81. Όσον αφορά μια άλλη πλευρά του άρθρου 28 του κανονισμού 3358/81 (τη διπλή συνεισφορά που συνεπάγεται) θα επανέλθω σε λίγο.

5. Η περίοδος αναφοράς που ορίζει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 700/73 και η απαγόρευση διακρίσεων

5.1. Η προσφεύγουσα στην κυρία δίκη και ιδιώς η ιταλική κυβέρνηση προέβαλαν, καταρχάς, κατά του κύρους του κανονισμού 700/73, ορισμένες γενικές αιτιάσεις, οι οποίες αναφέρονται στον ελλειμματικό χαρακτήρα της ιταλικής αγοράς ζάχαρης. Καταρχάς ισχυρίζονται ότι οι ζαχαρικές επιχειρήσεις οι οποίες έχουν εγκατασταθεί σε ελλειμματική περιοχή δεν χρειάζεται να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση της διάθεσης στο εμπόριο πλεονασμάτων, δεδομένου ότι υπεύθυνες γι' αυτά δεν είναι οι επιχειρήσεις αυτές, αλλά οι επιχειρήσεις που έχουν εγκατασταθεί στις πλεονασματικές περιοχές. Ο παραπάνω συλλογισμός, μολονότι, εκ πρώτης όψεως, πρέπει να θεωρηθεί ορθός, αν εξετασθεί προσεκτικότερα φαίνεται ότι έρχεται σε ουσιαστική σύγκρουση με τη βασική αρχή της κοινής αγοράς. Οι κοινές οργανώσεις αγοράς στηρίζονται στην αρχή της ενιαίας αγοράς, εντός της οποίας δεν υφίσταται πλέον διάκριση λόγω ιθαγενείας. Αυτή η ενιαία αγορά χαρακτηρίζεται στο σύνολό της από πλεονασματική παραγωγή. Ο ίδιος ο μηχανισμός που χρησιμεύει στην εξάλειψη των πλεονασμάτων, λειτουργεί επίσης προς όφελος όλης της αγοράς, δεδομένου ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, ενισχύεται ο μηχανισμός παρεμβάσεως, ο οποίος παρέχει εγγύηση σ' όλους τους παραγωγούς. Αν όμως η οργάνωση αγοράς ξεκινά από την ιδέα μιας από κοινού χρηματοδότησης των δαπανών της διάθεσης στο εμπόριο από τους επιχειρηματίες, θα εισάγονταν ακριβώς διακρίσεις και, κατά συνέπεια, στρέβλωση του ανταγωνισμού αν ορισμένοι επιχειρηματίες απαλλάσσονταν αποκλειστικά λόγω της γεωγραφικής τους

θέσεως στην αγορά. Θα προσθέσω επιπλέον ότι η επιχειρηματολογία των ιταλών διαδίκων είναι επίσης καταδικασμένη να αποτύχει από πρακτική άποψη, εφόσον το σύστημα των προσοστώσεων λόγω παραγωγής — το οποίο αυτό καθεαυτό δεν αμφισβητείται — δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί ποιος είναι υπεύθυνος για την υπερπαραγωγή. Πράγματι, όλες οι επιχειρήσεις διαθέτουν μια ποσόστωση Α και μια ποσόστωση Β και, επομένως, εφόσον υπερβαίνουν την ποσόστωση Α, παράγουν εξ ορισμού για εξαγωγή, ασχέτως γεωγραφικής θέσεως.

Περαιτέρω οι ιταλοί διάδικοι ισχυρίζονται ότι συνεπεία του συστήματος περιφερειοποιήσεως των τιμών, το γεγονός ότι είναι εγκατεστημένοι σε ελλειμματική περιοχή έχει ως συνέπεια να υφίστανται διάκριση κατά την εξαγωγή. Όπως είναι γνωστό, στις ελλειμματικές περιοχές η τιμή παρεμβάσεως είναι υψηλότερη, και, κατά συνέπεια, είναι υψηλότερη και η ελαχίστη τιμή που οι επιχειρήσεις οφείλουν να καταβάλλουν στους καλλιεργητές ζαχαροτεύτλων. Εντούτοις, οι επιστροφές λόγω εξαγωγής είναι οι ίδιες για όλη την Κοινότητα, με αποτέλεσμα μια επιχείρηση που κάνει εξαγωγές και είναι εγκατεστημένη σε ελλειμματική περιοχή να βρίσκεται, λόγω της υψηλότερης ελάχιστης τιμής για τα ζαχαρότευτλα, σε μειονεκτική θέση σε σχέση με μία επιχείρηση που κάνει εξαγωγές και είναι εγκατεστημένη σε πλεονασματική περιοχή. Και ο συλλογισμός αυτός δεν είναι επίσης δυνατό να θεωρηθεί εκ πρώτης όψεως ότι στερείται μιας κάποιας λογικής, εξεταζόμενος όμως προσεκτικότερα έρχεται επίσης σε αντίθεση με τις βασικές αρχές της κοινής οργάνωσης αγοράς. Οι ιταλοί διάδικοι, με την επιχειρηματολογία που ανέπτυξαν, δείχνουν ότι στην πραγματικότητα αυτό που σε τελευταία ανάλυση απαιτούν είναι υψηλότερη επιστροφή, δεδομένου ότι δεν είναι δυνατό να υποτεθεί ότι αντιτίθενται στο σύστημα της περιφερειοποίησης των τιμών. Αλλά ακριβώς αυτή η διαφοροποιημένη επιστροφή υπονομεύει τους στόχους του συστήματος της περιφερειοποίησης των τιμών. Πράγματι, το σύστημα αυτό επιδιώκει την προώθηση των εμπορικών ανταλλαγών μεταξύ των πλεονασματικών και των ελλειμματικών περιοχών εντός της κοινής αγοράς, κατά τέτοιο τρόπο ώστε η ελλειμματική περιοχή να μην αναγκάζεται να κάνει εισαγωγές από τρίτες χώρες, η δε πλεονασματική περιοχή να μην αναγκάζεται να εξάγει προς τρίτες χώρες. Κατά συνέπεια, ασφαλώς, δεν πρέπει να ενθαρρύνονται οι εξαγωγές από τις ελλειμματικές περιοχές προς τρίτες χώρες μέσω διαφοροποιήσεως, επίσης, των επιστροφών. Διαφορετικά, η ενθάρρυνση προς διάθεση στο εμπόριο εντός μιας ελλειμματικής περιοχής, η οποία οφείλεται στην υψηλότερη τιμή παρεμβάσεως, θα εξαφανιζόταν στην πραγματικότητα. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, προκειμένου η περιφερειοποίηση των τιμών να πετύχει τους στόχους της, απαιτείται ένα σύστημα όμοιων επιστροφών για όλη την Κοινότητα.

5.2. Ειδικότερα, οι ιταλοί διάδικοι παραπονούνται ότι αδικούνται από την περίοδο αναφοράς η οποία εκτείνεται από την 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου. Στην Ιταλία, η ζαχαρική περίοδος εκτείνεται, κατά προσέγγιση, από την 1η Ιουλίου μέχρι τις 30 Ιουνίου, ενώ στις βόρειες χώρες εκτείνεται, κατά προσέγγιση, από την 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου. Καθώς, στις 30 Ιουνίου, οι ιταλικές επιχειρήσεις έχουν ουσιαστικά εξαντλήσει τα αποθέματά τους, δεν μπορούν πλέον, σε περίπτωση πωλήσεως ζάχαρης, να ωφεληθούν από τις νέες τιμές παρεμβάσεως, γενικά υψηλότερες, που αρχίζουν να ισχύουν την 1η Ιουλίου. Οι επιχειρήσεις που είναι εγκαταστημένες στις βόρειες ζώνες παραγωγής εξαντλούν τα αποθέματά τους μόλις γύρω στις 30 Σεπτεμβρίου και, επομένως, ωφελούνται επί 3 μήνες από τις νέες τιμές για την παλαιά συγκομιδή. Καθώς οι υψηλότερες τιμές συνεπάγονται, επίσης, υψηλότερες επιστροφές (σε περίπτωση που οι τιμές στην παγκόσμια αγορά είναι ίδιες ή χαμηλότερες), πράγμα που προκαλεί αυξημένα έξοδα διαθέσεως στο εμπόριο, οι επιχειρήσεις του Νότου πληρώνουν στην πραγματικότητα για τις πωλήσεις των επιχειρήσεων του Βορρά. Κατά τη γνώμη μου, ο συλλογισμός αυτός δεν είναι πειστικός, αυτό δε για τους εξής λόγους. Πράγματι, η επιχείρηση παρασκευής ζαχάρεως του Βορρά ωφελείται, κατά τους αναφερθέντες μήνες, από τις νέες τιμές και επιστροφές, αλλά ως αντιστάθμισμα στο παραπάνω όφελος έρχεται

το γεγονός ότι ωφελείται μόνο για 9 μήνες από τις παλιές τιμές και επιστροφές. Η επιχείρηση του Νότου αρχίζει να ωφελείται κατευθείαν από τις νέες τιμές και επιστροφές από την αρχή της νέας της συγκομιδής την 1η Ιουλίου, ενώ η επιχείρηση του Βορρά ήδη ωφελείται από αυτές μόνο την 1η Οκτωβρίου. Εξάλλου, δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι η ζαχαρική περίοδος ορίστηκε από την 1η Ιουλίου μέχρι τις 30 Ιουνίου κυρίως προς όφελος των ιταλών παραγωγών, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής στις βόρειες χώρες πραγματοποιείται κυρίως κατά την περίοδο από 1η Οκτωβρίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου. Δεδομένου ότι οι εξαγωγές του πραγματοποιούνται επίσης, όπως έχω ήδη αναφέρει, μετά τη λήξη της περιόδου αναφοράς που εκτείνεται από την 1η Ιουλίου μέχρι τις 30 Ιουνίου, είναι πράγματι λογικό το ότι η Επιτροπή όρισε ως περίοδο αναφοράς, στον κανονισμό 700/73, την περίοδο από 1ης Οκτωβρίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο δεν νομίζω επίσης ότι από την παραπάνω συγκεκριμένη αιτίαση αποδείχθηκε η ύπαρξη ενός αποτελέσματος που να συνιστά δυσμενή διάκριση οφειλόμενου σ' αυτό το σύστημα.

5.3. Οι ιταλοί, όμως, διάδικοι φρονούν ότι η εφαρμογή της περιόδου αναφοράς από την 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου είναι επίσης παράνομη ως προς τη ζαχαρική περίοδο 1980/81 σε σχέση με την περίοδο αναφοράς που ορίζεται στο *νέο* βασικό κανονισμό. Σύμφωνα με το άρθρο 28 του κανονισμού 1785/81, η νέα περίοδος αναφοράς για τον υπολογισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή για την περίοδο 1981/82 αντιστοιχεί στην προηγούμενη περίοδο. Ο λόγος για τον οποίο εισήχθη η εν λόγω τροποποίηση — η οποία δεν αμφισβητείται καθευατή — δεν διευκρινίστηκε τελείως. Αν αντιλήφθηκα σωστά την επιχειρηματολογία της Επιτροπής, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι στο νέο κανονισμό οι ποσοστώσεις Α υποβλήθησαν επίσης στην συνεισφορά. Όμως, οι ιταλοί διάδικοι φρονούν ότι το τρίτο τρίμηνο του 1981 υπολογίζεται δύο φορές κατά τον καθορισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή: πρώτα μια φορά στο πλαίσιο της παλιάς περιόδου αναφοράς από της 1η Οκτωβρίου 1980 μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1981 και μετά μια δεύτερη φορά στο πλαίσιο της νέας περιόδου αναφοράς από την 1η Ιουλίου 1981 μέχρι τις 30 Ιουνίου 1982. Καθώς οι ιταλικές επιχειρήσεις δεν πραγματοποίησαν εξαγωγές κατά το εν λόγω τρίμηνο, φέρουν ένα μέρος της διπλής επιβάρυνσης των εξαγωγών των επιχειρήσεων του Βορρά κατά την εν λόγω περίοδο. Αρχικά, κακώς η Επιτροπή δεν αντέδρασε σ' αυτή τη μομφή· μόνο μετά από ρητή ερώτηση του Δικαστηρίου αντέδρασε το εν λόγω όργανο.

Η απάντηση της Επιτροπής έδειξε ότι παρόμοιος διπλός υπολογισμός των επιστροφών λόγω εξαγωγής δεν είναι δυνατό να γίνει κατά τη χορήγηση των επιστροφών μέσω δημόσιων κατακυρώσεων. Στην περίπτωση αυτή, η ζάχαρη διαφοροποιείται, μέσω αδειών που χορηγούνται σε συνάρτηση με την περίοδο παραγωγής. Αντιθέτως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, όταν γίνεται χρήση του συστήματος του περιοδικού καθορισμού των επιστροφών. Εντούτοις, η Επιτροπή φρονεί ότι αυτός ο διπλός υπολογισμός έχει ασήμαντη μόνο επίπτωση. Οι ιταλοί διάδικοι αμφισβήτησαν αυτό τον ισχυρισμό αλλά χωρίς να θεμελιώσουν την άποψή τους. Το βέβαιο είναι ότι, κατά την περίοδο αναφοράς, επί συνόλου 136 555 025 ECU, τα οποία κατεβλήθησαν ως επιστροφές, ποσό ύψους 8 152 209 ECU χορηγήθηκε βάσει του συστήματος περιοδικού καθορισμού, δηλαδή περίπου 7 %. Αν και οι αριθμοί ανά τρίμηνο δεν ανακοινώθηκαν, είναι δυνατό, εν πάση περιπτώσει, από όσους αναφέρθηκαν, να συναχθεί ότι ο διπλός υπολογισμός δεν αντιπροσώπευσε ποτέ περισσότερο από μερικές εκατοστιαίες μονάδες. Ως προς το ζήτημα αν, στην προκείμενη περίπτωση, ο εν λόγω περιορισμένης εκτάσεως διπλός υπολογισμός προκάλεσε πράγματι ζημία στους παραγωγούς γενικά και στους ιταλούς παραγωγούς ειδικότερα, αυτό δεν είναι βέβαιο. Πράγματι, δεν αποκλείεται, κατά

τον υπολογισμό του οικονομικού στοιχείου στη συνεισφορά οι εξαγωγές σε περίπτωση (περισσότερο) υψηλών τιμών στην παγκόσμια αγορά, και, επομένως, (περισσότερο) χαμηλών επιστροφών, να μπορούν επίσης να επιφέρουν μείωση του εν λόγω στοιχείου. Πράγματι, σύμφωνα με την Επιτροπή, αυτό συνέβη στην προκείμενη περίπτωση. Αυτή, όμως, η δυνατότητα δεν μπορεί να ασκήσει επίδραση κατά τη δικαιολόγηση ενός τέτοιου διπλού υπολογισμού, δεδομένου ότι το αποτέλεσμα αυτό αναφαίνεται μόνο κατά τον προσδιορισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή για την περίοδο 1981/82, δηλαδή μετά ένα χρόνο.

Ως προς το ζήτημα αν ο εν λόγω διπλός υπολογισμός ήταν νόμιμος ή όχι, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι κατά το χρονικό σημείο ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1785/81 (την 1η Ιουλίου 1981) ήταν φανερό ότι σε περίπτωση εφαρμογής της περιόδου αναφοράς που προβλεπόταν στον κανονισμό 700/73, ο διπλός υπολογισμός θα ήταν αναπόφευχτος, εκτός αν γίνονταν προσαρμογές. Κατά το χρονικό σημείο που εκδόθηκε ο κανονισμός 3358/81, ήταν βέβαιο ότι θα γινόταν διπλός υπολογισμός για τη συνεισφορά στην παραγωγή σχετικά με την περίοδο 1981/82 που είχε ήδη αρχίσει.

Γενικά, το να λαμβάνονται δύο φορές υπόψη γεγονότα αποφασιστικής σημασίας για τον καθορισμό του ύψους μιας κοινοτικής επιβάρυνσης δεν νομίζω ότι συμβιβάζεται με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και της ασφάλειας του δικαίου για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες. Η λογική θεμελίωση της συνεισφοράς, ως συνδυασμού σχετικών με αυτή γεγονότων και της περιόδου, εντός της οποίας τα γεγονότα αυτά εξελίσσονται, πρέπει να είναι τέτοια ώστε το ύψος της επιβάρυνσης — οσονδήποτε ασήμαντη κι αν μπορεί να είναι η διαφορά — να μην καθορίζεται αυθαίρετα. Όμως, κατά τη γνώμη μου κάτι τέτοιο συμβαίνει, όταν, χωρίς ρητή εξουσιοδότηση του κοινοτικού νομοθέτη ή χωρίς επαρκή δικαιολογία, η οποία να απορρέει από το σύστημα συνεισφοράς, το ίδιο γεγονός λαμβάνεται δυο φορές υπόψη στον υπολογισμό λόγω της μερικής σύμπτωσης των περιόδων αναφοράς.

Κατά τη γνώμη μου, τέτοια δικαιολογία δεν υφίσταται στην υπό κρίση διαφορά. *Πρώτον* δεν υπήρχε οικονομική ανάγκη για τον εν λόγω διπλό υπολογισμό, δεδομένου ότι ήταν σαφές, όπως ήδη εξήγησα προηγουμένως, ότι κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως του κανονισμού 3358/81, οι ζημίες που αναφέρονταν στο τρίτο τρίμηνο είχαν ήδη καλυφθεί από τη συνεισφορά στην παραγωγή για την περίοδο 1981/82. Νομίζω ότι στο σημείο αυτό υπάρχει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι το σύστημα των συνεισφορών στην παραγωγή, τηρώντας τα όρια που έχουν οριστεί στο βασικό κανονισμό, έχει αποκλειστικό στόχο την κάλυψη των κοινοτικών δαπανών από τη διάθεση της ζάχαρης. Κατ' αναλογία με ό,τι δέχτηκε το Δικαστήριο στη σκέψη 14 της απόφασης στην υπόθεση 2/77 (Hoffmann's Stärkefabriken AG, Jurispr. 1977, σ. 1375), δηλαδή ότι οι μη αναγκαίες κοινοτικές επιδοτήσεις συνιστούν παράβαση του άρθρου 40 της Συνθήκης ΕΟΚ, νομίζω ότι η ίδια αρχή εφαρμόζεται και στις κοινοτικές επιβαρύνσεις. *Δεύτερον* φρονώ ότι δεν είναι βάσιμη η επίκληση δυσχερειών διοικητικής φύσεως οι οποίες προκαλούνται από την έλλειψη παρόμοιου συνυπολογισμού, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή. Είναι απολύτως λογικό, λόγω διοικητικών προβλημάτων, να εφαρμόζονται τεκμήρια κατά τον υπολογισμό κοινοτικών επιβαρύνσεων. Εξάλλου, αυτό το αναγνωρίζει σαφώς η νομολογία του Δικαστηρίου, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις αποφάσεις στις υποθέσεις 5/73 (Balkan-Import-Export GmbH, Jurispr. 1973, σ. 1091), 154/73 (Becher, Jurispr. 1974, σ. 19) και 17/72 (Gesellschaft für Getreidehandel, Jurispr. 1972, σ. 1071). Από την ίδια, όμως, νομολογία καταδεικνύεται επίσης ότι

η εισαγωγή παρόμοιων μεθόδων μέσω τεκμηρίων πρέπει να είναι *αναγκαία* (υπόθεση 125/76, Cremer, Jurispr. 1977, σ. 1593, σκέψη 21). Αυτό ισχύει ειδικώς για τον παράγοντα χρόνο, όπως προκύπτει ιδίως από την απόφασή σας στην υπόθεση 95/75 (Effem, Jurispr. 1976, σ. 361). Στην προκείμενη, όμως, περίπτωση η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί την έλλειψη χρόνου, στοιχείο που αποτελεί, σύμφωνα με την παραπάνω απόφαση, σημαντική δικαιολογία για την εισαγωγή τεκμηρίων στον υπολογισμό των επιβαρύνσεων. Πράγματι, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν βέβαιο από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1785/81 ότι η πλήρης εφαρμογή του παλαιού κανονισμού 700/73 θα προκαλούσε μερική σύμπτωση των περιόδων αναφοράς. Κατά τη γνώμη μου, το γεγονός ότι ελήφθη δυο φορές υπόψη ένα μέρος της περιόδου αναφοράς κατά τον υπολογισμό μιας κοινοτικής επιβάρυνσης στην υπό κρίση υπόθεση, γεγονός το οποίο ήταν βέβαιο όταν εκδόθηκε ο κανονισμός 3358/81 και για το οποίο δεν υπάρχει σοβαρή δικαιολογία, έχει ως αποτέλεσμα ο εν λόγω κανονισμός να είναι αντίθετος προς την αρχή της αναλογικότητας [1].

6. Η έννοια του όρου «διάθεση» που αναφέρεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 700/73

Η έννοια του όρου «διάθεση» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 27 του κανονισμού 3330/74 και στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 700/73 δεν προσδιορίζεται επακριβώς. Οπωσδήποτε, δεν αμφισβητείται ότι πρόκειται περί εξαγωγών. Η Επιτροπή ερμήνευσε και εφάρμοσε αυτόν τον όρο με την έννοια ότι υποδηλώνει τις ποσότητες που προκύπτουν από υποχρεώσεις προς εξαγωγή που πρέπει να πραγματοποιηθούν, αναφερόμενη κατ' αυτό τον τρόπο στα πιστοποιητικά εξαγωγής που χορηγούνται. Αντίθετα, οι ιταλοί διάδικοι πιστεύουν ότι πρόκειται για ποσότητες που εξάγονται πραγματικά. Φρονούν ότι με την ερμηνεία αυτή αποδίδεται καλύτερα η πραγματικότητα, δεδομένου ότι κατά τη διάρκεια του εν λόγω τρίτου τριμήνου του 1981 επήλθε η ακύρωση, γεγονός που δεν αμφισβητεί η Επιτροπή, αδειών που είχαν εκδοθεί για 360 000 τόνους. Εντούτοις, δεν καταφάνηκε για ποιο λόγο τους ζημίωσε η εν λόγω ακύρωση. Σε περίπτωση ακυρώσεως αδειών που έχουν χορηγηθεί, δεν καταβάλλονται επιστροφές, πράγμα που συνεπάγεται ότι κατά τον υπολογισμό βάσει των αδειών που χορηγούνται, η μέση απώλεια μειούται.

Εν πάση περιπτώσει, φρονώ ότι επ' αυτού του σημείου η επιχειρηματολογία των ιταλών διαδίκων δεν είναι βάσιμη. Ήδη από μακρού χρόνου η νομολογία του Δικαστηρίου έχει σαφώς διευκρινίσει ότι η Επιτροπή μπορεί, για τον ποιοτικό και ποσοτικό υπολογισμό των εισαγωγικών και εξαγωγικών ρευμάτων, να χρησιμοποιεί και να στηρίζεται σε στοιχεία που απορρέουν από το σύστημα αδειών εισαγωγής και εξαγωγής. Σχετικά, παραπέμπω στις αποφάσεις του Δικαστηρίου στις υποθέσεις σας 11/70 και 25/70 (Internationale Handelsgesellschaft GmbH, Jurispr. 1970, σ. 1125, και Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, Jurispr. 1970, σ. 1161), όπου, μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι, εν προκειμένω, πρόκειται για έναν από τους στόχους του συστήματος των αδειών. Υπ' αυτό το πρίσμα, ο κανονισμός 3358/81 δεν μου φαίνεται παράνομος. Αν, όμως, συμμερίζεστε την άποψή μου ότι το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού δεν είναι έγκυρο για άλλους λόγους, τότε δεν πρέπει να δοθεί ρητή απάντηση στο τρίτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου.

1 — Φυσικά, ο εν λόγω διπλός υπολογισμός θα μπορούσε επίσης να εξαλειφθεί με διόρθωση της συνεισφοράς για το επόμενο έτος· κατά τη γνώμη μου, η επιλογή μεταξύ των δύο παραπάνω δυνατοτήτων διορθώσεως μπορεί να αφεθεί στα αρμόδια όργανα.

7. Συμπέρασμα

Καταλήγοντας, πρέπει κατά τη γνώμη μου να δοθούν οι εξής απαντήσεις στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν:

1. Δεν προέκυψαν ούτε γεγονότα ούτε περιστάσεις που να επηρεάζουν τη νομιμότητα του κανονισμού 700/73 της Επιτροπής, της 12ης Μαρτίου 1973.

2. Το άρθρο 1 του κανονισμού 3358/81 της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1981, είναι άκυρο λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον ο υπολογισμός της συνεισφοράς στην παραγωγή για την περίοδο 1980/81, ο οποίος ορίζεται στην εν λόγω διάταξη, είχε ως αποτέλεσμα να ληφθεί υπόψη δύο φορές το τρίτο τρίμηνο του 1981 κατά τον υπολογισμό της συνεισφοράς στην παραγωγή για την περίοδο 1981/82 κατ' εφαρμογή του άρθρου 28 του κανονισμού 1785/81.

3. Εναπόκειται στα αρμόδια για την κοινή γεωργική πολιτική όργανα η λήψη των αναγκαίων μέτρων προς θεραπεία της εν λόγω ελλείψεως κύρους.